

CARTIER Rotonda

Constanrin Cheianu, scriitor, publicist, autor al volumelor **Luministul** (Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru teatru, 1998), **Totul despre mine!** (Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru proză, 1999) și altele.

A semnat mai multe piese de teatru și dramatizări montate pe scene din Republica Moldova și România.

Constantin CHEIANU

În container

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com
www.cartier.md
Difuzare:
București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com
Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.
Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun
Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Dorin Onofrei
Coperta seriei: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design: Diana Gălcă
Tehnoredactare: Diana Gălcă
Prepress: Editura Cartier
Tipar: Bons Offices (nr. 236)

Constantin Cheianu
ÎN CONTAINER
Ediția I, septembrie 2007

© Cartier, 2007, pentru prezenta ediție.
Această ediție a apărut în 2007 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cheianu, Constantin

În container / Constantin Cheianu. — Ch.: Cartier, 2007 (Tipogr. "Bons Offices" SRL).

— 48 p. — (Col. „Rotonda”)

ISBN 978-9975-79-433-6

230 ex.

CZU 821.135.1(478)-2

C 40

PERSONAJE

IGOR

SERGIU

VIOREL

DONATAS

MAMA

ION

*Piesa se bazează în totalitate pe situații reale,
care i-au fost povestite autorului de către martorii
oculari ori participanții acestora.*

VOCEA I. *„Moldova trebuie să urmeze modelul Irlandei”, spune președintele țării noastre.*

VOCEA II. *Iată de ce moldovenii vor să ajungă în Irlanda.*

VOCEA I. *În Irlanda nu există locuri de muncă pentru moldoveni.*

VOCEA II. *Iată de ce moldovenii muncesc la negru în Irlanda.*

VOCEA I. *Moldovenii care vor să lucreze la negru în Irlanda nu pot ajunge în Irlanda.*

VOCEA II. *Iată de ce moldovenii care lucrează la negru în Irlanda ajung acolo în containere.*

VOCEA I. *Moldovenii care ajung în Irlanda în containere încetează să mai fie moldoveni.*

VOCEA II. *Moldovenii care ajung în Irlanda în containere devin lituanieni.*

SERGIU. ”Mano vardas Vytautas Vijus, esu iš Kauno, gyvenu Gedimino gatvėje trisdešimt ketvirtas namas, butas – šeštas. Mano tėvo vardas Bronius, mama – Renata, turiu du brolius: Arūną ir Povilą.“

VIOREL. Și ce ai spus tu acum?

SERGIU. Niște cuvinte.

VIOREL. Pricep și eu că „niște cuvinte”, dar ce înseamnă ele?

SERGIU. Pentru ce îți trebuie?

VIOREL. „Pentru ce îmi trebuie”?! Ție pentru ce îți trebuie?! Nu pentru Irlanda?! Poate îmi fac și eu pașaport lituanian.

SERGIU. A, păi asta costă, frate.

VIOREL. Ce costă?... Niște cuvinte în lituaniană?

SERGIU. Normal! Tu crezi că mie mi le-au spus așa, pe gratis?

VIOREL. Mă freci, așa-i?...

SERGIU. Băiatu’, poți foarte bine să ai pașaport lituanian, dar tu nu ajungi în Irlanda dacă nu dovedești poliției de frontieră că ești lituanian. Adică, trebuie să cunoști măcar câteva cuvinte în lituaniană. De-aia totul costă.

VIOREL. Și tu cât ai plătit?

SERGIU. Un euro cuvântul.

VIOREL. Câ-â-ât?... Un euro?... (*după o pauză*) Și cum e în lituaniană „Mă cheamă”?

SERGIU. 3 euro.

VIOREL. De ce trei? Am spus două cuvinte: „Mă” și „cheamă”...

SERGIU. În lituaniană se folosesc trei cuvinte pentru a spune cum te cheamă. Știi, ca în engleză: „My name is”.

VIOREL. Cu cincizeci de cenți nu-mi vinzi?

SERGIU. Eu am plătit 1 euro, iar lui să-i vând cu 50 de cenți!...

VIOREL. Bine, fie și un euro. Cum e „Mă cheamă”?...

SERGIU. Banii...

VIOREL. Te temi că n-o să ți-i dau?! (*scoate o bancnotă*)
Uite una de cinci. Ai doi euro rest?

VioREL îi întinde bancnota de cinci euro.

SERGIU. Stai puțin, te interesează doar „Mă cheamă”?...

Nu ai nevoie și de un nume lituanian?

VIOREL. Vrei să spui că și numele costă?

SERGIU. Normal! Și numele, și prenumele. Așa că ies exact cinci euro. Sau vrei fără nume?

VIOREL. Văd că te-ai făcut mare meșter la mulș bani!

SERGIU. Bă, cum au cerut de la mine, așa cer și eu de la tine.

VIOREL. Spune odată cuvintele acelea!

SERGIU. Așa... „Mă cheamă”... să zicem „Regimantas Dapkunas”...

VIOREL. Cu-um? Dă-mi, *blea*, unul mai simplu!

SERGIU. Pe tine cum te cheamă?

VIOREL. Parcă ți-am spus: Viorel.

SERGIU. „Viorel...” și mai cum?...

VIOREL. ...Ciobanu.

SERGIU. Toate numele lituaniene au la sfârșit „us” ori „as”. Ca al meu: „Vytautas Vijus”. Așa că tu vei fi „Viorelus Ciobanus”.

VIOREL. „Viorelus Ciobanus”...

SERGIU. Deci așa... „Mă cheamă” în lituaniană se spune: „Ma... no... tėjo”.

VIOREL. „Ma-no-tėjo”...

SERGIU. E bine. „Mano tėjo... Viorelus Ciobanus”!

VIOREL. „Mano tėjo Viorelus Ciobanus”.

SERGIU. Normal.

VIOREL. Stai să mi-l notez... (scrie) „Mano tėjo Viorelus Ciobanus.” E bine?

SERGIU. (*uitându-se pe foaie*) Tu mai scrii cu chirilice?

VIOREL. Bă, nu s-au mai lipit literele latine de mine!

SERGIU. (*citește*) „Mano tėjo Viorelus Ciobanus.”

Normal.

VIOREL. „Mano tėjo Viorelus Ciobanus”... Nu ți se pare că trebuie să-mi întorci doi euro?

SERGIU. Nu mi se pare.

VIOREL. Păi, e numele meu!

SERGIU. Nu mai e numele tău! E cu „us” la sfârșit, și asta schimbă totul.

VIOREL. Am mai văzut șmecheri, dar ca tine!...
Mamă-mamă, de ce m-ai făcut moldovean și nu

m-ai făcut lituanian?!... Lituania e în Uniunea Europeană, iar Moldova e în Uniunea Căcatului!

SERGIU. Acum, moldovenii din Irlanda au pașapoarte lituaniene, iar când o să intre România în Uniunea Europeană, ne facem cu toții români.

VIOREL. Pe urmă intră Ucraina în Uniunea Europeană și ne facem ucraineni... Nu, turci! Turcia precis intră înaintea Ucrainei.

SERGIU. Și atunci n-o să mai zicem „Ho, că nu dau turcii”, ci „Ho, că nu dau moldovenii”.

VIOREL. Eu, dacă trebuie, mă fac și chinez, numai să ajung odată în Irlanda aia!

Pauză.

VIOREL Ai observat că hotelul ăsta e plin de emigranți alde noi! Am auzit aici și vorbă rusească, și ucrainească, și românească... Tu de unde ești?

SERGIU. Da' tu de unde ești?

VIOREL. Din Țânțăreni, Anenii Noi.

SERGIU. Eu — din Trușeni, de lângă Chișinău.

VIOREL. Donatas ăsta e om de încredere?

SERGIU. Toată lumea spune că da. A trecut o grămadă băieți în Irlanda.

VIOREL. El ce metodă are? Îți face rost de pașaport lituanian, nu?...

SERGIU. Cam așa...

VIOREL. Ce, „cam așa”?...

Sergiu fredonează ceva.

VIOREL. Băi, ce mai urăsc eu moldoveanul nostru: dacă află ceva, nu mai spune în ruptul capului altcuiva, ca nu cumva să reușească și acela!

SERGIU. Îți face rost de tot pachetul de documente: pașaport, permis de conducere — e clar? Și pleci ca șofer secund pe un tir care merge din Lituania spre Irlanda. Ți-e clar?

VIOREL. Și cât costă toată plăcerea asta?

SERGIU. Eu trebuie să-i dau, dacă ajung în Irlanda, 2500 de euro.

VIOREL. Și ai banii ăștia?

SERGIU. O parte o să-mi împrumute un prieten acolo, alta o câștig eu.

VIOREL. Să ajungi în Irlanda ca șofer secund pe un tir e o plăcere, nu se compară cu ce mă așteaptă pe mine.

SERGIU. Și ce te-așteaptă, mă rog?

VIOREL. Am trei variante, una mai parșivă decât alta. Un șofer de autocar mi-a zis că mă trece legat sub autocar. Cu 300 de dolari.

SERGIU. Știu ce-i asta...

VIOREL. Altul mi-a propus să mă treacă închis într-un fel de container. Știi că circulă microbuzele astea care duc colete moldovenilor?... Tipul și-a făcut un fel de container în spatele cabinei. Îngust, de vreo treizeci de centimetri. Te înșurubează acolo de parcă te-ar zidi într-un perete și stai uite-așa, nici în picioare, nici așezat. (*demonstrează poziția*)

Știi cât mi-a zis el că au rezistat așa patru oameni pe care i-a dus în Italia?... Două zile!...

SERGIU. (*ocupând poziția demonstrată de Viorel*) Două zile, zici?... Se poate rezista.

VIOREL. Da varianta cea mai interesantă mi-a propus-o unul — să mori de râș!... Ori de plâns. Cică mă ia în cabină, tipul e șofer de tir. Știi unde vrea să mă ascundă? În bancheta pe care șade el.

SERGIU. Cum, „în banchetă”?

VIOREL. Așază-te pe scaunul ăsta...

SERGIU. Spune-mi, că o să înțeleg.

VIOREL. N-o să înțelegi. Așază-te! (*Sergiu se așază fără mare entuziasm*) Bancheta lui pe dinăuntru e aproape golită, are numai carcasa. Te bagi acolo, sub pielea și căptușeala banchetei, și te așezi pe carcasă. Uite, cum te-ai așezat tu acum. Eu, ca șofer, iau loc pe banchetă... (*se așază în brațele lui Sergiu*). Și conduc mașina. Vj-j-j!...

SERGIU. Nu cred. E imposibil...

VIOREL. Știi cât au rezistat unii așa?... Câte patru-cinci ore. Vj-j-j!...

SERGIU. Păi, amortțește totul în tine!

VIOREL. Iar la frontieră, ca șoferul să pară cât mai relaxat, își sprijină capul de tetieră... (*Își sprijină ceafa de fața lui Sergiu*) Cum crezi, ai putea rezista așa patru-cinci ore?

SERGIU. (*imbrâncindu-l jos pe Viorel*) Dă-te, bă, jos! Și-a găsit omul banchetă!

VIOREL. Așa-i că-i greu?! Asta spuneam și eu. Zic: „Ca banchetă, nu am de gând să călătoresc...” (*citind*) „Mano tēvo Viorelus Ciobanus...” Am spus corect?

SERGIU. Corect.

VIOREL. Ca un lituanian, așa-i?... Tu a câta oară încerci?

SERGIU. În Irlanda – prima dată.

VIOREL. Eu — a patra, dumnezeii mă-siii! O dată am ajuns.

SERGIU. Unde?

VIOREL. În Irlanda.

SERGIU. Ai ajuns în Irlanda?

VIOREL. De ce, nu-ți vine a crede?

SERGIU. Și cum e?

VIOREL. Te interesează, așa-i? Acum, eu, dacă aș fi un dobitoc ca și tine, nu ar trebui să-ți cer niște euro pentru informație?!

SERGIU. Poți să nu-mi spui nimic!

VIOREL. Cel mai interesant este cum am ajuns. Nici în filme nu vezi așa ceva... Dau eu într-o parcare din Franța de un tir cu numere de Irlanda. Mă învârtesc în jurul lui vreo jumătate de oră, mă uit peste tot, prin toate găurile, poate găsesc vreun locușor să mă bag și eu acolo. Nimic, frate! Parcă era blindat! Singurul loc „liber” știi unde era?... Pe roata de rezervă!... Știi că stă fixată sub tir. Mă crezi că am rezistat pe roata de rezervă opt ore?!

SERGIU. Pe roata de rezervă?

VIOREL. (*demonstrează*) Uite-așa m-am încolăcit, îți închipui?... (*imitând zdruncinatul mașinii*) Mă

rugam tot drumul: „Doamne, numai nu sparge vreo roată, ca s-o schimbe cu asta de rezervă, Doamne, nu arunca vreun cui sub roțile mașinii astea!...” Eu am învățat să mă rog lui Dumnezeu numai aici, în Europa, acasă nu aveam nevoie de Dumnezeu...

SERGIU. Îmi închipui ce plăcere.

VIOREL. Nu credeam c-ajung viu în Irlanda. Când m-am văzut acolo, am stat lat vreo două ore: toate oasele, toți mușchii mă dureau!.. Și să vezi ce rahat mi se întâmplă mai departe! Îmi găsesc de lucru în Irlanda, încep să câștig primii bănuți, dar nu trece nici o lună și mă prinde poliția. În avion și – la Moldova!...

SERGIU. Cum te-a prins?

VIOREL. O javră, *blea*, de țigan din România m-a vândut! Dublinul e plin de țigani români. Știi cu ce se ocupă paraziții iștea acolo? Îți vin la ușă, cu cerșitul, chipurile, îți vorbesc drăguț, află că stai acolo fără nici un document, după care fuga la poliție să te declare ca nelegal. Și încasează pentru asta câte trei-patru sute de euro.

SERGIU. A, cunosc chestia asta... Eu am stat în Grecia și la ei e la fel. Numai că acolo te pot da pe mâna poliției și ai tăi, nu numai țiganii.

VIOREL. Dumnezeii mă-sii de țigan, dacă ajung în Irlanda, din pământ îl scot și îl rup!...

Pauză.